

ЗИМЕНЪ ГОСТЪ

Въ паметъ на дѣдо ми

Прекрасна вечеръ. Първи снѣгъ.
И азъ се връщамъ отдалече.
До пжтната врата препрѣченъ
лежи огроменъ кждравъ песъ.
И още прага не пристѣпилъ,
дочувамъ говоръ благъ и мекъ —
презъ пруста дѣдо се запжтилъ
да види сребърния снѣгъ.

О, дѣдо! — Синко, ти си тукъ?...
Добре дошелъ, кога си дойде?
Излѣзохъ вѣнъ да се разходя,
а то, вижъ, заваля напукъ.
И дветѣ старчески ржце
съсъ радостъ върху менъ се спуснаха.
Усѣтихъ влакнесто лице,
което бързо ме цѣлуна.

О, какъ се радвамъ, че си живъ
и ходишъ. А кжде е мама?
Отъ толкова години двама
не сме се виждали. Щастливъ
си ти, че си живѣешъ мирно
тукъ, гдето нѣвга си роденъ.
Ти помнишъ времена размирни,
но виждалъ си и слънчевъ день.